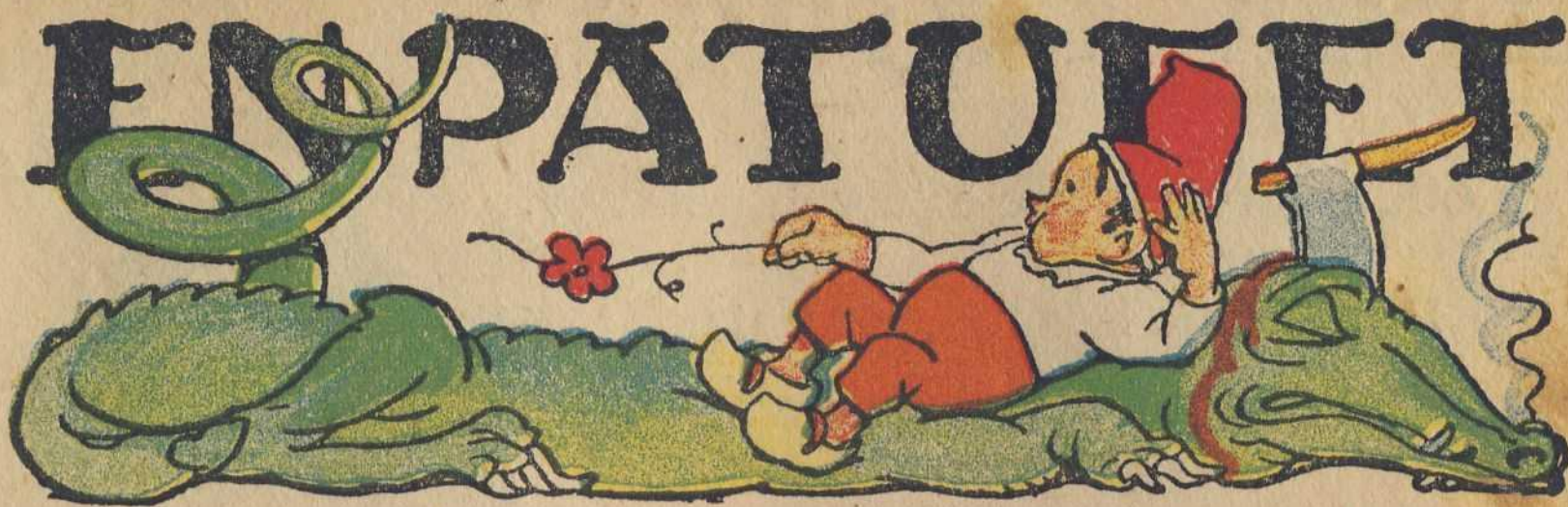

— En aquesta fonda són uns bruts. Aquests escuradents ja han servit.
— Bé, els escuradents potser sí, però el demés que he servit al senyor no havia servit mai.

Gran Balneari

a 600 metres sobre el nivell del mar.

Rodejat de boscos, creuats
per 50 quilòmetres de carretera.

Junt al monumental Cenobi
de Poblet

DETALLS:

a Barcelona,
Bruch, 114. Telèf. 1339 G.
o en el Balneari.

HOTEL

VILLA

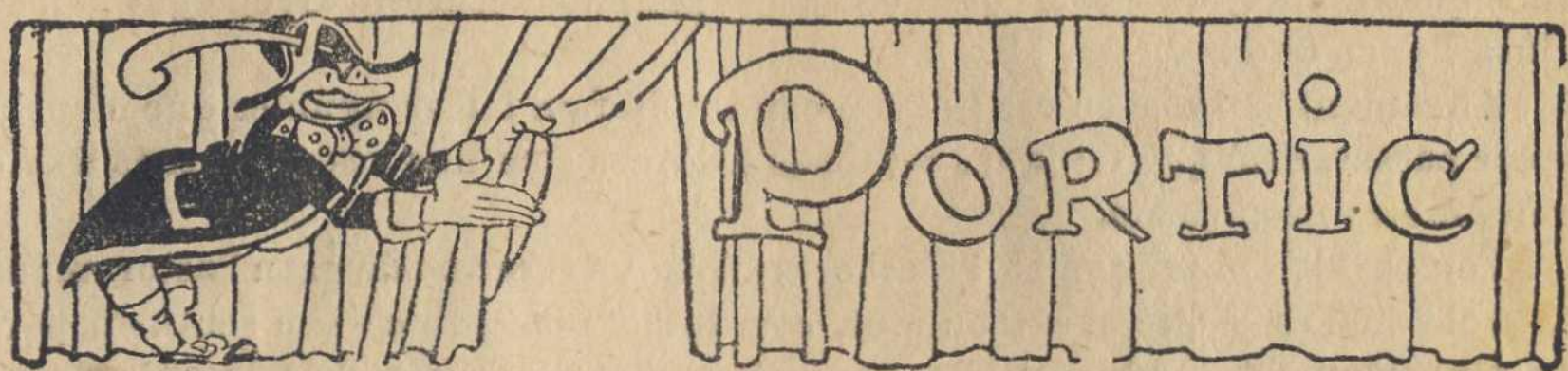
ENGRACIA

37 xalets moblats

es lloguen per mesos i temporades.

Estatge senzill a la Masia de l'Aigua.

ESPLUGADES DE FRANCO

Un miracle de la Mare de Déu

HEUS aquí que hi havia un minyonet, petit, petit — tant que tot just hauria fet tres anys — i que tenia la dissort d'ésser mut de naixença.

Fill de pares pobres, vivia amb ells en un llogarret, pobric també, que tot plegat juntaria no més enllà d'una dotzena de casalots agemolits dessota del rònc campanar de l'església de la parròquia.

Tot d'una — un dia — no cal dir l'angúnia que en devien passar a casa seva — el noi va fer-se fonedís. Vinga cercar i preguntar per totes les cases del poble, mes ningú hi havia que l'hagués vist ni en sapigués donar raó.

Que si se l'hauria endut alguna de les colles de gitanos que sovintment passaven per aquells vorals, i que tenien fama de robar les criatures amb tal d'ajudar-se'n per à's lladronicis amb què arreu deixaven assenyalat el camí llur; que si s'hauria estimbat daltabaix d'alguna cinglera; que si, entafurant-se bosc endins, la nit l'hauria sobtat i se l'haurien menjat els llops, tot eren parleries i suposicions només, de les quals res se n'acabava de treure en clar.

Per fi, deixant-se de més comentaris, els homes del poble decidiren fer quelcom de més pràctic amb tal de veure de trobar el nin perdut, com fou aplegar-se en diversos escamots, i els uns per aquí, els altres per allà, es posaren a recercar tots els indrets del terme.

Tres dies feia ja que cercaven i ni rastre havien aconseguit veure de la criatureta, i això que gairebé no restava ja balma ni freu, torrentera ni clotal que restés per escorcollar.

Per més desgràcia les havia donades per ploure a bots i a barrals i per pedregar en abundor, ço que tornava de més mal fer la recerca.

Ja desconfiaven els cercadors de trobar el pobric minyó, quan tot d'una — quatre dies passats de la seva desaparició — un dels escamots va descobrir-lo adormit entre l'esquei d'unes roques, tan dolçament com si jagués damunt d'un matalàs de plomes.

De primer anduvi foren sorpresos els seus salvadors pel fet estrany que, malgrat el temperi que havia fet aquells dies, les robes de la criatura estigues.

sin seques del tot, així com que els seus peus no haguessin arreplegat la més minsa llenca de fang.

Altrament, no sols en res no demostrava la fam i les angúnies que deuria haver passat, sinó que tenia les galtones fresques com una rosa i els seus llavis eren afables i somrients.

Fou esveltí el minyonet, i aleshores sí que va ésser-ne de gran l'astorament d'aquells homes — que el sabien mut, com tothom del poble — en sentir-lo parlar eixeridament, amb aquella xerradissa d'ocell pròpia dels infants de la seva edat.

Escomès a preguntes per tots els circumstants, va contar aleshores que en tots aquells quatre dies que feia que mancava de casa seva, l'havia acompanyat una senyora que anava vestida de dol i que portava un vel llarg al cap, la qual quan es sentia cansat i tenia ganes de dormir, se'l posava a la falda i el breçava manyagosament.

Arribats tots que foren al poble, i amb tal que els veïns podessin presenciar el prodigi d'aquell infant mut que havia vingut a l'ús de la paraula, el nen fou portat a l'església, on, en fixar-se amb la imatge de la Mare de Déu de la Soletat, Patrona del llogarret, va córrer a abraçar-la amb grans extrems de joia, tot proclamant que aquella era la senyora que l'havia acompanyat aquells dies.

I ara, doncs, haureu de saber que tot això que podrieu prendre per un conte piadós o per un antic exemple de la intercessió de la Verge, propi per a ésser llegit en l'exercici del Mes de Maria, ha succeït a mitjans del prop-passat mes d'abril al poble de Cabo de Escalona, de la província de Toledo, que el lloc on el noiet fou trobat s'anomena El Benocal, i que la criatura protagonista d'un cas tan extraordinari es diu Jesús de las Pozas.

D'aquesta feta, l'humil llogarret de Cabo Escalona ha estat convertit en centre de romiatge de tots els pobles d'aquella comarca que hi fan cap a corrues, amb tal de contemplar aquest novell Jesuset, que si es comprova la veracitat de ço que s'ha dit — hauria tingut la inefable delícia d'haver dormit als braços de la Mare de Déu.

ABECÉ

— Mira, a tots aquest que vénen a cobrar rebuts amb tanta insistència els hi dius que ara els anglesos fan vaga general.

S A L C O S T A

és la millor per la taula i la més econòmica

DEMANEU-LA A TOTES LES TENDES DE COMESTIBLES

El coratge d'una joveneta

(Tercera part)

Dos genets — l'un ja home fet, l'altre molt jove encara — feien via a tota pressa pel poc concorregut camí de Tocotú. Llurs cavalls, afadigats d'una dura jornada, anaven disminuint la marxa a cada punt i era necessari esperonar-los seguidament per tal de desensopir-los. Referint-se a ells, exclamà el més entrat en anys dels dos viatgers:

— Ja veu que no poden més. Jo crec que millor és deixar-los anar al pas perquè es refacin.

— Tens raó. Pobrets, em fan llàstima! Tenen d'estar cansats de debò.

— També ho té d'estar vostè, senyoreta.

— Molta cura, Coliche, en el parlar! Si algú et sentís...

— Estem sols i no hi ha cap por que els arbres del camí ho esbombin.

— Així i tot és millor evitar-ho. Cal que t'acostumis a pensar que és un jovencell el que va amb tu en cerca d'aventures.

— En veritat ningú no ho dubtaria, en veure-vos tan ben disfressada. Tanmateix, sou el que sou i el cansament us rendirà. No podreu pas resistir-ho.

— El coratge no em manca. Déu em donarà forces per seguir fins a la fi de la meva empresa. Sortosament, crec que ja és a les acaballes.

— Ho creieu així?

— Ho espero fermament. El soldat portador de l'ordre terrible no pot dur-nos gaire aventatge. Jo crec que tot just deu haver arribat al vilatge proper.

— Així i tot, no atino com podreu assolir els vostres desigs. Qualsevol lluita amb el soldat és perillosa i pot destorbar totes les proves que nosaltres i els altres amics poguem fer per tal de deslliurar l'amo.

— Els altres amics!.. Creus tu que n'hi ha cap que es preocupi de la sort del meu pare? En un d'ells havia tingut confiança de primer, però també ha desaparegut i ja no n'he sabut res més.

— Si us referiu al senyor Ernest Montes, em permetré dir-vos que crec en ell i en la seva fidelitat.

— També hi creia jo, però ara... Mes deixem això i anem a la nostra. Per tal de no despertar sospites, aniré tota sola a l'hostal del poble, aquell que des d'aquí s'albira. Tu m'esperes dos quilòmetres més enllà i fora de la carretera i vas seguint-me a distància i sense que ningú ho noti. Tan sols si t'ho reclamo, tens de venir a ajudar-me.

— Estic sempre disposat a obeir-vos; tanmateix...

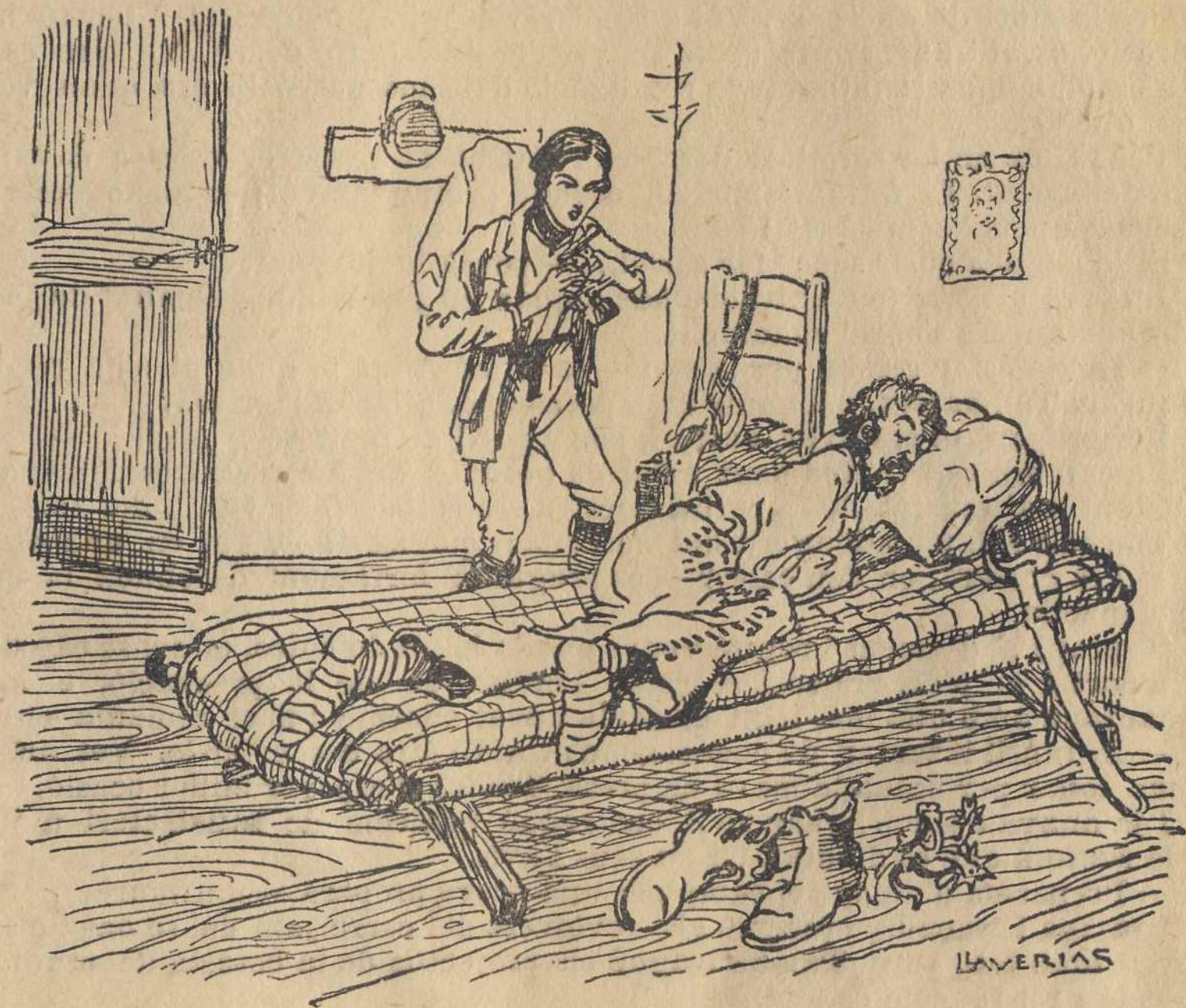
— Seria bonic que volguessis rebel·lar-te quan més em precisa la teva obediència!

— Callo, doncs, i faré el que em dieu.

— Estic esperançada en el resultat de l'aventura que vaig a emprendre. Adéu.

I esperonant el sen cavall, es dirigi al poblet que s'arraulia al peu d'una muntanyola. En ésser a l'hostal, saltà de cavall i entregant la brida a un xicot que sortí amatent, entrà en l'única habitació que componia la planta baixa i que era alhora cafè, cuina i restaurant.

En veure tan galant minyó, l'hostalera comprengué que es tractava d'una

persona principal i li oferí amablement els seus serveis i la millor habitació de la casa.

— Mentre em prepareu el berenar — digué Anna — em plaurà rentar-me i reposar una estona.

— Pugeu si us plau, senyor.

En ésser dalt, uns rones sonors obligaren dir al fals cavaller.

— Vet ací una persona que dorm de gust.

— Es un soldat, rendit de fadiga per una llarga jornada, que ha vingut fa cosa de dues hores. En arribar ha menjat com un afamat i s'ha deixat caure tot seguit al llit. Es veu que porta pressa i aprofita els moments de descans.

— Si que és de doldre que no pugui reposar llargament.

— I tant! D'aquí una hora el tinc de despertar, segons m'ha encarregat, i

gairebé em sap greu. Estic temptada d'esperar més, fent veure que no me n'he recordat.

— Farieu mal fet. Qui sap si l'home és portador d'una comissió important... I ara, deixeu-me. La quietud ajuda molt a descansar.

— A les vostres ordres, senyor.

L'hostalera es retirà i Anna la senti trastejar per la cuina, segurament esmerant-se en preparar-li un bon àpat, al qual hauria fet sens dubte millor honor la gana de Coliche que el poc apetit de la damisel·la.

Estava aquesta massa preocupada per sentir les necessitats del seu estómac. Al costat de la seva habitació, dormia el que duia l'ordre fatal, el paper aquell que era la mort del seu pare. Calia apoderar-se'n i amb aquesta intenció havia emprès el camí i havia entrat tota sola a l'hostal. Però, com? Ara que es trobava en el moment d'intentar la realització del seus propòsits era quan veia el difícil que era.

Per tal de no fer soroll es descalçà i sortint al corredor escoltà davant la porta del costat. El fatigat emissari dormia profundament; ho denotaven prou els seus ronflets acompassats:

Si jo pogués obrir sense fer soroll... — pensà la joveneta.

La seva alegria fou extraordinària quan en posar la mà damunt la porta, veié que aquesta s'obria suaument.

— Devia estar rendit per la son — es digué Anna — quan ni s'ha recordat de tancar. Tanmateix, cal obrir amb precaució. Si es despertés...

I engrapant el revòlver, entrà a poc a poc i de puntetes.

La cambra estava lleument aclarida pel raig de llum que es filtrava per un batent mal ajustat de la petita finestra. El soldat jeia vestit del tot en el llit. Tan sols s'havia alleugerit del corretjam que havia deixat en una cadira.

— I la cartera, on deu ésser? — es preguntà fortament decebuda la coratjosa donzella.

S'apropà al dorment i pogué veure que la bossa de cuir, on sense cap dubte devia portar el plec, era sota el coixí. Per comble de la precaució, el soldat l'aguantava amb una mà. Així es devia haver adormit i així romania encara.

— Es inútil intentar d'apoderar-me'n. Això fóra despertar-lo. Vet ací que no puc donar per finida la meva empresa. Tindré d'esperar millor ocasió.

I ja anava a sortir, quan se li ocorregué quelcom de satisfactori a jutjar per la rialleta que es dibuixà en els seus llavis.

— Preparem almenys el camp per una prova propera — murmurà.

I ràpida i traçuda, prengué els revòlvers del corretjam del soldat i els descarregà amb tota cura. També tragué els projectils de la bosseta de municions i ho deixà tot tal com estava.

Sortí de la cambra, entrà a la seva i poc després compareixia riallera i tranquil·la en la planta baixa de l'hostal, exclamant alegrement:

— Apa, eixerida hostalera, serviu-me tot seguit el berenar. Ben net i arranjat, un hom torna a estar en disposició de devorar quilòmetres. Mentre jo judico les vostres dots de coquesa, us prego de fer-me preparar el cavall.

JORDI CATALÀ

La darrera part d'aquestes aventures anirà, Déu volent, al número proper.

DE LA CECA
A LA MECA

En dejuni seguit

Llegim en una revista científica un articlel en què es pregonen les excel·lències del menjar poc i s'assenyalen els danys que ocasiona a la salut la manca de frugalitat que caracteritza el nostre règim alimentici actual.

Tant ho atina l'articulista, que assegura que per viure bons i sans en tindriem prou amb un àpat diari, car al seu entendre el ventrell és perfectament disciplinable i, per tant pot acostumar se'l a una màxima sobrietat.

Potser si — diem nosaltres — amb tal que no es vulgui portar l'exercici d'aquesta disciplina fins l'extrem d'aquell que mitjançant una gradual rebaixa de pinsos, quan ja havia acostumat el seu ruc a no menjar ni poc ni molt va tenir la dissort que se li morís.

JORDI BUSCA

- D'aquí a Mataró hi ha 29 quilòmetres.
- Es estrany, la meua guia diu que n'hi ha 27.
- No en facis cas, a la millor és una guia antiga, la teua.

UNA CONVERSA AMB L'ECO

Mister Hibble, ha passat mala nit per causa de la mullena exterior combinada amb la mullena interior, però al matí ja està més eixerit que un pèsol que no sigui de llauna. A la seva cel·la tot va enrenou, cordes, llums, ganxos, impermeables, barqueta plegable, escales...

— Ui, ui, on anirem tan carregats Mister?

— Com més carregats, més baixarem de pressa.

— Que vol baixar pel dret?

— Pel dret i pel revés cal visitar-ho tot.

— I a quines coves anirem primer? A les del Salitre?

— No, pel Salitre sortirem. Començarem per les de l'«Entrate».

— I on són aquestes, si es pots saber?

— Ha dit-me les un guia que he parlat aquesta matina. Són al costat del Bruc.

— Doncs tingui compte que no el prenguin per francès, al Bruc.

— Jo haver estat ja al Bruc abans i res havent-me passat.

— Vostè, ha estat al Bruc?

— Si, al Bruc, cantonada Gran Way, o carrer de Corts que diuen vostès, jo sortint del Ritz per donar volta a la poma.

— Quina poma?

— Allò que en diuen la «mansana»

— Ah, si, té raó! I anava a donar-hi una volta!

— Si, havent dinat. És molt bo per la salut, ja ho havia dit Sèneca: «Mansana» *in corpore sano*.

Així conversant, havíem anat carregant els estris sobre un pacífic ruc i emprenguérem el camí cap a les coves que s'havien d'explorar i que segons els informes que n'havia pres Mister-Hibble, eren al fons d'una vall a l'altre costat de muntanya. Jo no

n'havia sentit a parlar mai i suposo que vosaltres tampoc, i és el cas que després d'haver-hi estat, no recordo pas el camí per tornar-hi així és que començo a dubtar si és veritat o no tot el que vaig a explicar-vos. Però si teniu en compte les tragèdies i comèdies que ens van succeir, convindreu amb mi que en tal cas, val més creure que anar-ho a veure.

Començarem a davallar pel costat del Bruc per entre unes roques molt pelades que aviat ens encomanaren el seu mal pelant-nos els genolls i el seient de les calces. Baixàvem amb molta dificultat, ço que féu exclamar a Mister Hibble:

— Aquesta roca pelada, ésser molt peluda.

— Què vol dir?

— Peluda, no vol dir difícil a la seva idioma?

— Ah, sí. Però jo crec que els peluts serem aviat nosaltres.

— I per què?

— Perquè baixant tan a poc a poc, ens sortirà barba, home.

Després entràrem en una canal tota plena d'arbres i herbes i el ruc fou del parer d'aturar-se una estona a treure el ventre de pena amb les corretjoles i lletsons que hi abundaven. Malgrat nos res crits ens fou impossible arrencar-lo fins que estigué ben tip.

— Millor, féu Mister Hibble. Així les garrofes que portem, ésser per nosaltres.

— Es vegetaria vostè? menja garrofes? Ahir bé vaig veure que s'atipava de vedella.

— Oh, ésser vegetaria a estones, quan no hi ha res millor. Jo estar president de la Societat Naturista de London i fer-hi un banquet cada setmana. A la sortida, agafar un taxi i cap al Savoy Hotel a menjar *beefsteak*.

— Veig que vostè ho entén.

Amb tot això, ja arribàvem a lloc. Ens trobarem en un clot tot rodejat de altes parets de roca amb una escletxa per la qual havíem entrat i que era l'únic lloc que hi donava accés. Al fons del clot s'obria la gola paorosa d'una enorme caverna.

— Això és la cova de l'«Entrate», que diu vostè? Entrar si que és fàcil, però sortir-ne...

— Sortir per les del Salitre, ja ho he li dit.

— Bé, bé, si no en sortim, almenys sortirem... de dubtes, respecte si és veritat o no que comuniquen i en tot cas, no ens hi quedarem del tot.

— Què voleu dir?

— Que si no en surten nostres persones, almenys les ànimes si que en sortiran si hi morin.

— Oh, no fàcil, això. Jo m'explicaren que un explorador de grutes que expirà dins una molt fonda no sabia després la seva ànima sortir-ne i va haver de telefonar a Sant Pere. Que riu? no ho creu?

— Si home sí, si jo també he telefonat molts cops a Sant Pere, per cert que quasi mai no té línies.

— Vostè telefonar Sant Pere?

— Sí, home, la Subcentral S. P. que mai no contesta de seguida.

— Vostè estar de guasa.

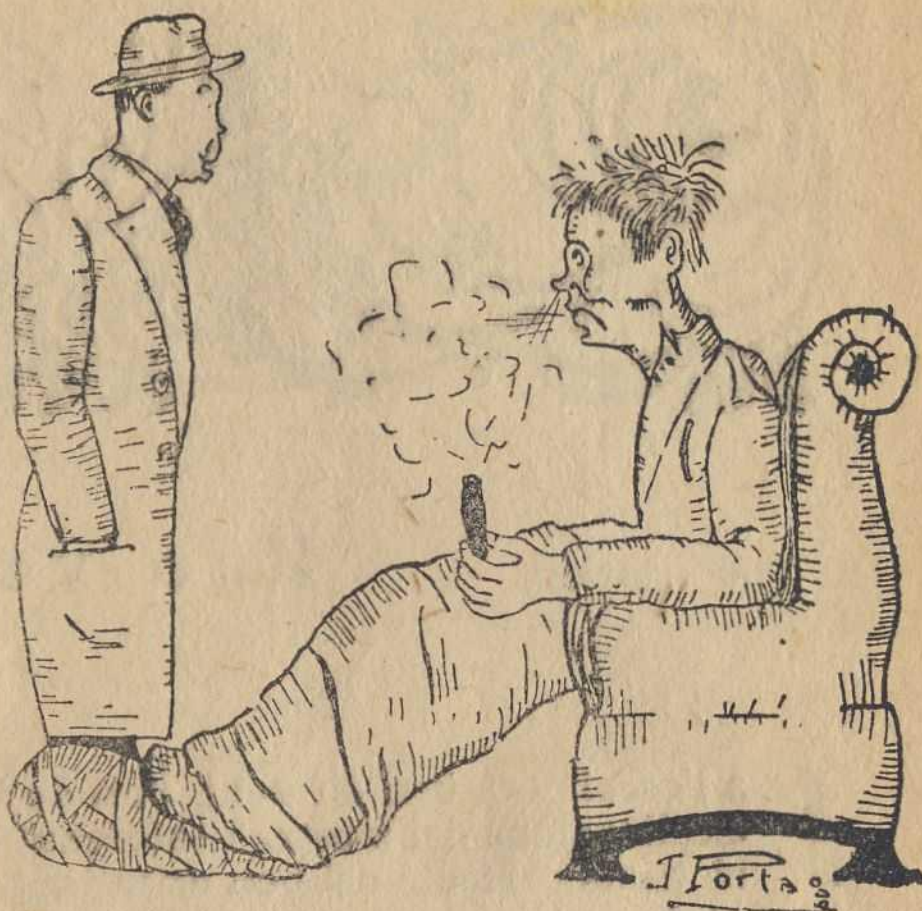
— I tal, no veu que faig *xistos* per treure'm la por del cos!

— Entrem doncs en la cova abans no desdir-nos-en.

— I l'ase?

— A dins, també.

Començarem d'entrar per una suau davallada i aviat se'ns féu fosc. Mister Hibble encengué els llums i poguérem veure una col·lecció d'estalactites que relluïen amb mil colors diferents. Mister Hibble llençà un «Oh!» que retrunyí per la fonda cova i retornà al cap de molta estona convertit en una dotzena d'«Ohs».

— Què té, senyor Pepet?

— Que no ho sap? L'altre dia em vaig torçar un peu.

— Ha de anar amb compte.

— No, senyor no, amb crosses tindré d'anar.

— Hi ha ecos, Mister Hibble! vaig exclamar jo.

— Terrible, terrible, terrible, contestà l'eco.

— Amb eix descobriment digué l'anglès, adquirim fama.

— Infame, infame, infame, féu l'eco

— Aquest eco no gasta compliments

— Ments, ments, ments!..

— Senyor eco, això és massa

— Ase, ase, ase..!

— Deixi'l, féu el Mister, ni bé ens farà ni mal.

— Animal, animal, animal!..

— Veig que més bé va callar.

— Bacallà, bacallà, bacallà..!

GUILLEM D'OLORÓ

Una vegada...

En Feinassa i en Feineta

JA a l'escola era ben diferent l'un de l'altre. En Feinassa, sempre atent a les explicacions del mestre i esforçant-se en capir el text dels llibres, constituïa el tipus perfecte del bon estudiant. En Feineta, en canvi, sempre distret i llegint d'esma les lliçons, avençava a poc a poc i sense gaire profit. Al primer se li feien curtes les hores de classe; al segon li semblava que mai no s'acabaven. Com a conseqüència lògica del respectiu comportament, mentre un era ben vist i sovint objecte de les lloances del professor, l'altre anava a la pila anònima i quan se'n destacava no era en concepte elogiós. Sinó que ell no s'ho coneixia i — com sol succeir moltes vegades — atribuïa a favoritisme el que era just tribut al mèrit i a malavolença la natural fredor.

Quan ja més grandets llurs pares els posaren d'aprenents, tot seguit es manifestaven en l'un i l'altre les aptituds i les activitats; rellevants les d'en Feinassa, escasses i grises les d'en Feineta. Però ben lluny de servir-li d'estímul les distincions que hom prodigava al company, el darrer no feia altra cosa que queixar-se de la seva mala fortuna contrastant amb la sort de l'altre.

— Ell si que ha ensopegat un bon amo! — deia sovint.

I com que aquesta convicció li restava encara energies, anava davallant ràpidament en l'estima dels seus superiors.

Bons amics malgrat tot i d'una mateixa edat, en les estones de lleure anaven sempre junts i coincidint en els gustos, ambdós estaven disposats a emprendre idèntics afers. Per això quan en Feinassa manifestà els seus desigs d'abandonar el poble i anar-se a establir en la capital, en Feineta abundà en el mateix projecte, contribuint no poc aquesta coincidència a vèncer la resistència dels pares llurs. Indubtablement, era per a ells un conhort saber que el fill no es trobava sol del tot en la gran ciutat i que qualsevulla contrarietat que pogués presentar-se-li seria immediatament coneguda pel company el qual ja es cuidaria prou de trametre'ls-la.

Confortats amb la benedicció paterna, plens d'il·lusió i amb pocs diners a la bossa, sortiren un bell matí del poble nadiu. En arribar al lloc on s'alçava l'antiga creu de terme, s'agenollaren i resaren breument, demanant al Sant Patró d'aquell grapat de cases que acabaven de deixar que els ajudés en l'empresa que anaven a emprendre.

En tombar-se per seguir la ruta, es trobaren enfront d'un home de barba blanca i port venerable, vestit amb llarga túnica i amb els peus descalços, que se'ls contemplava somrient.

— A on aneu, minyons? — els preguntà.
 — A ciutat, a provar fortuna — respongué en Feinassa.
 — I amb què compteu? — demanà el vellet.
 — Amb pocs diners i amb moltes esperances.
 — Certament això darrer és un gran element per emprendre un negoci, però no és pas prou. Per tal d'actuar amb probabilitats d'èxit, us caldria un capital.

— Això és el que jo dic! — exclamà en Feineta que fins aleshores havia callat.

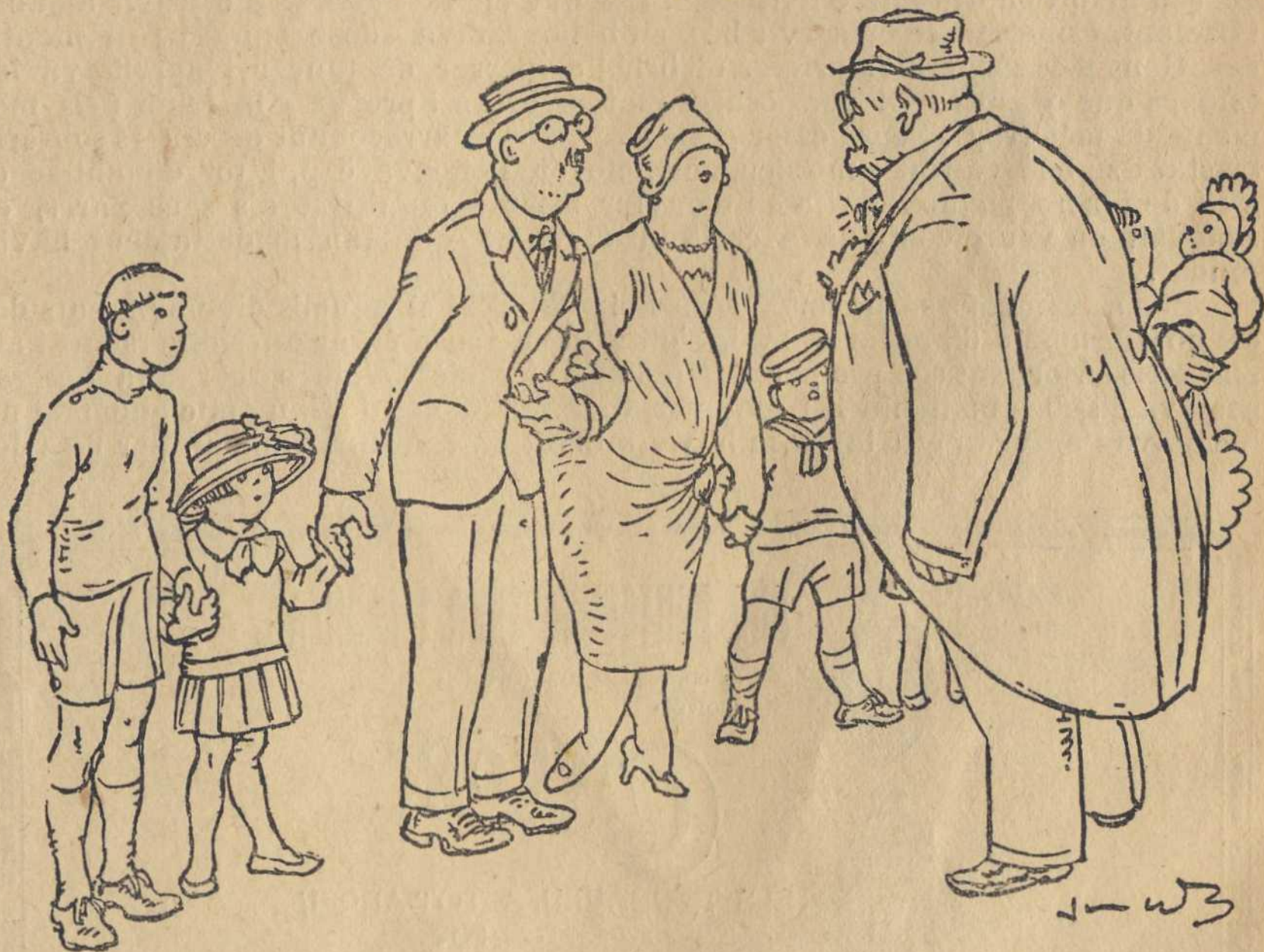
— Naturalment que seria molt millor — féu en Feinassa somrient. — Tanmateix, jo crec en mi i tinc confiança de reeixir en la meua empresa.

— M'heu estat simpàtics i vull fer-vos un present — digué el vellet. — Us dono aquestes bosses; una per cadascú. Dins d'elles hi ha el necessari per començar l'afer que teniu pensat. Feu-ne un bon ús i penseu que mai en la vostra vida se us presentarà una avinentesa com aquesta.

Amb la natural sorpresa, els dos companys prengueren el present del desconegut i moguts per la natural curiositat obriren les bosses i pogueren constatar que eren plenes de monedes d'or.

En aixecar el cap, no veieren el vellet en lloc. Es devia haver fos per art d'encis, car en aquell indret res no hi havia per amagar-se.

— Qui devia ésser aquest home? — es preguntà en Feineta.

— La diferència entre la vostra fortuna i la meua és insignificant: Senzillament, que jo tinc moltes accions i vós moltes obligacions.

— No t'has fixat que tenia molta retirança amb el Sant Patró del poble? — exclamà en Feinassa.

— Potser sí, pero no entenc com un vell tan pobrament vestit pot tenir tan de diner... i encara menys per què pot donar-lo al primer que es presenti.

— Segurament és un do que el cel ens envia.

— Siga el que siga, el cas és que som amos d'una bonica quantitat que pot servir-nos molt bé per no tenir d'amoïnar-nos tant.

— Ço que no vol pas dir que no tinguem de llençar-nos a la feina amb totes les energies.

— Què et diré, jo? Tenint de sobres per aguantar el primer cop, no cal pas escarrassar-se massa.

— Seguim el camí?

— Sí, seguim-lo. Llàstima de no haver tingut aquesta fortuneta abans de sortir de casa: m'hauria comprat un cavall.

*
* *

Era extraordinària l'activitat d'en Feinassa. Pocs dies després d'haver arribat a la capital, tenia botiga en un dels llocs de més moviment, l'havia agençada amb tan gust com senzillesa i l'atenia amb tota cura. El veí o el vianant que per necessitat o caprici entrava a l'establiment, quedava encantat del tracte del seu amo i en devenia client fidel. I és que en Feinassa es mostrava amable i pacient, esmerant-se en servir bé i amb honradesa, sense enganys ni mentides. Gens peresós, era el primer d'obrir i el darrer de tancar i aprofitava les estones que quedava sol per posar-ho tot en ordre i preparar la feina pels moments de més tragi. Sense ésser gens avar, anava arreconant els diners sobrers; tractant-se bé i vestint amb decència, no en llençava cap, i tot donant-se el gust de fer no poques caritats i d'enviar alguna quantitat als seus pares, es complaïa en veure com anava creixent el negoci que tan modestament havia fundat.

Ben altrament es comportava en Feineta. Com si aquells diners ploguts del cel no tinguessin d'acabar-se mai, s'entregava sense parar a les diversions i als platxeris. Ajornant sempre per a l'endemà la molèstia de cercar una botiga, passava els dies emmandrit i emmurriat. A instàncies del seu amic que mai no li callava i en vista que la bossa havia minvat extraordinàriament, per fi es de-

UNA DENTADURA SANA I BLANCA

es consegüeix amb l'ús dels
«polvos»

CALOX

ELS TROBAREU A TOT-ARREU
2 PESSETES POT

CONCESSIONARI. A PUIG VALENCIA. 335. BARCELONA.

cidí començar el negoci pel qual havia anat a ciutat. Mes ni en l'elecció de lloc va estar encertat — com cosa que fou feta a la babalà — ni en la instal·lació va tenir el seny de treure el millor profit amb la mínima despesa. Creient que n'hi havia prou amb enlluernar el públic, posà a la direcció de la botiga a qui va saber enganyar-lo amb paraula fàcil i ell en restà allunyat per tal de continuar tranquil·lament la vida ociosa. Resultat lògic de tot això, fou el fracàs rotund, la desfeta més absoluta, la fallida completa.

En Feinassa, qui seguia amb angúnia la davallada moral i material del seu company, prou havia intentat d'emmenar-lo per la bona via fent-li veure el perill de tan equivocacat comportament. Però les assenyades paraules de qui li volia bé, no foren ben rebudes com es mereixien i fins foren correspostes amb acritud i amb tal sentit despectiu, que la bona amistat que sempre els havia unit es refredà notablement.

Malgrat tot i amb un gest que denotava l'alta dels seus sentiments, en Feinassa oferí el seu ajut a l'amic, però estava aquest massa amargat per acceptar-lo i, en lloc d'agraïr-lo, el rebutja indignat, considerant-lo com una befa del «sortós» al pobre «dissortat».

I fou aleshores quan recordà novament els pares oblidats i aquell recó de món on devien plorar la inexplicable fredor del fill estimat. I fracassat i avergonyit, deixà la capital i emprengué el camí del poblet que l'havia vist nèixer.

*
* *

En trobar-se al peu de la creu de terme una estranya emoció l'envai dolçament. Veia no massa llunyanes aquelles cases conegudes entre les quals coneixia la seva, i li semblava que entrava en el seu esperit turmentat una mena de conhort. No gens menys, es resistia encara a creure's culpable.

— Per què seré tan dissortat? — exclamà.

Una lleu remor el féu tombar. Un home de barba blanca i port venerable, vestit amb llarga túnica i amb els peus descalços, se'l mirava tristament.

— No et planyis de la teva sort — li digué, — ans bé, penedeix-te del comportament passat i procura imitar el teu amic. Sense l'esforç continuat, sense posar tota l'ànima i totes les energies en allò que hom emprèn, l'èxit és gairebé impossible. Mai els mals feiners no excel·liran en res. Vés, vés a dir als teus pares adolorits que comença per a tu una nova vida i torna a la ciutat on en Feinassa et donarà la mà i t'indicarà el camí de la salvació.

En aixecar el minyó el cap — que havia acotat ple de vergonya, — el vellard havia desaparegut.

Llavors en Feineta reprengué la ruta cap al poble, però abans d'entrar-hi visità l'església que estava solitària. Resà llargament i quan reconfortat i animat d'un viu desig d'esmena, anava per alçar-se, els seus ulls ja avessats a la fosca albiraren la sagrada imatge del Patró del poble que somreia dolçament.

XAVIER BONFILL

Concurs de la cara joiosa

N.º 85 — Esteve Soler

N.º 86 — Quimet Fortuny

N.º 87 — Josep M.ª Galtés

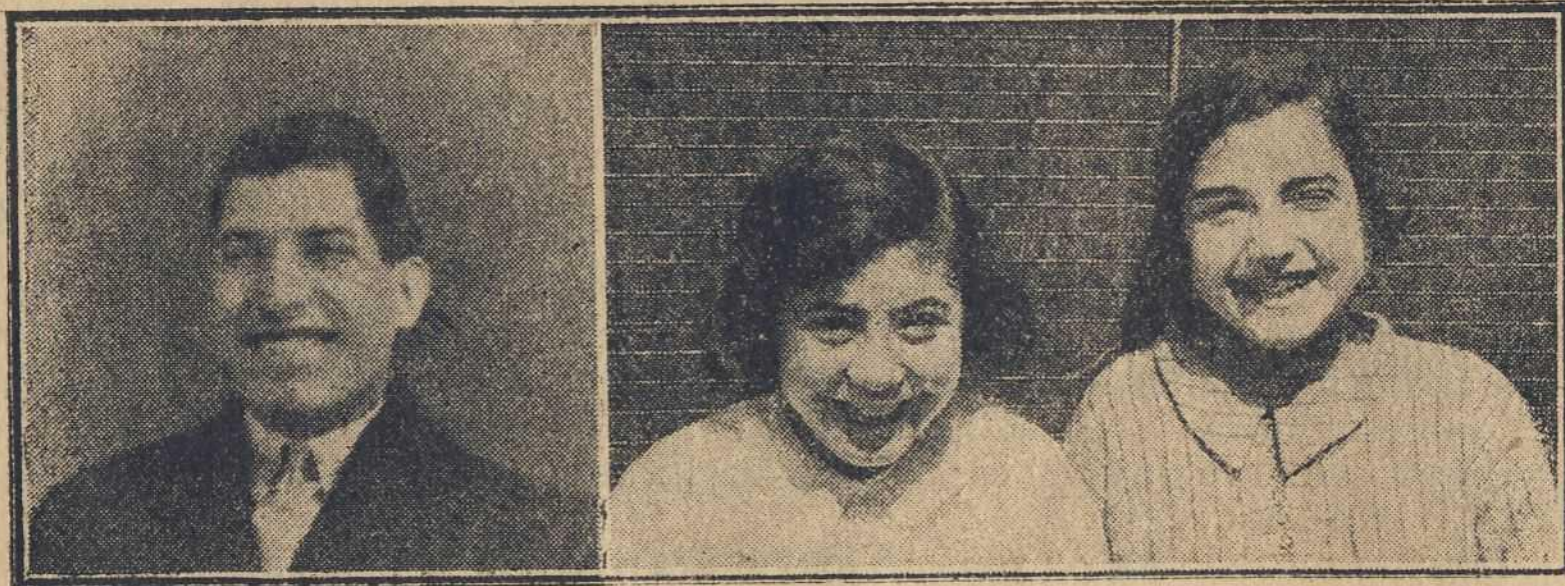
Ric perquè tinc el meu conillet.

Ric perquè el meu germà fa una ganyota.

(Fot. Amadeo)

N.º 88 — Blas Pallàs

Núms. 89 i 90 — Francesca Torres i Isabel Be'tran

Ric perquè no ploro.

Rien perquè són a l'edat de les rialles

El suplement d'EN PATUFET corresponent al present número publica el 5 talletó de la interessant novel·la d'En Josep M.ª Folch i Torres, LA PRINCESSA I EL PASTOR. Amb aquest suplement es regala el conte «Misteris del bosc», per Manuel Marinel·lo

Endevinalles

— Escolta, August, diguem endevinalles? — Sí, sí, m'agraden molt! — A veure, doncs, si saps el què és una cosa que comença amb una *u* i acaba amb una *s*. — ... no sé! — Sí, home sí, fixa't: un parell de sabates; — Ai sí, tens raó! — Ara una de més fàcil: Què és una cosa que comença amb *d* i acaba amb *s*? — ... Ai caram, tampoc ho endevino! — Tan senzill com és!: Dos parells de sabates! A veure, aquest sí que l'has d'endevinar

perquè és senzillíssim: Què és una cosa verda, que es fica en una gàbia, i que comença per *ll*

i acaba per *o*? — Aquesta sí que la sé: Tres parells de sabates.

EMBOÏCA QUE FA FORTE

A 1.000 quilòmetres per hora

L'ALTRE dia va venir a veure'm en Boi Tocat. En Boi Tocat és un minyó que té la dèria de les invencions extraordinàries i dels descobriments sensacionals.

Entre les moltes invencions que l'acrediten, o millor dit, que l'acreditarien si fossin conegudes de tothom, recordo la d'una caixa de cabals que va patentar l'any passat, i que feia impossible que us robessin de nits a casa vostra.

El truc d'aqueixa invenció era molt senzill, i consistia en una plaqueta, fixada al bell mig de la porta, en la qual es donaven totes les explicacions necessàries per a obrir-la.

Així és que qualsevol lladre, en trobar-se al davant d'aqueixes arques, no tenia d'emprar per obrir-les ni *rossinyols*, ni filabarquins, ni llums de soldar ni ferros per alçapremar la porta, ni cap mena d'eina, ni de complicada ferramenta.

N'hi havia prou amb què, seguint al peu de la lletra les indicacions de la plaqueta fixada a la porta, fes giravoltar els poms tantes voltes cap aci, tantes voltes cap allà, combinés degudament les lletres dels ressots i fes tota la *maniobra* que s'indicava en cada cas, perquè la porta de la caixa s'obris majestuosament, posant a la vista, i àdhuc a la disposició del lladregot, llur temptador contingut, sense que hagués calgut espanyar-la ni fer-la malbé.

Direu, potser: Si aquesta era tota la seva seguretat, no hi sé veure cap aventatge en aquestes caixes.

A això, us respondria en Boi Tocat que jo m'he descuidat de dir-vos que la *maniobra* necessària per a obrir la caixa durava exactament dotze hores; de manera que, fos quina fos l'hora de la nit que el *rebenta pisos* comencés a *operar*, sempre tenien la seguretat d'atrapar-lo l'endemà abans que hagués aconseguit obrir la porta i fer-se amb el vostre diner.

Malgrat aqueixa absoluta seguretat, les caixes patentades de l'amic Boi no tingueren la *sortida* que esperava llur inventor, i això fou degut al petit inconvenient que quan algú anava a cobrar a casa vostra l'havieu de fer esperar massa estona, i ni el *cobrador* ni vosaltres mateixos tenieu temps de dinar ni de sopar, ço que, ultra dificultar les operacions de *caixa*, perjudicava també greument les de *boca*.

No explicaré aci altres descobriments i invencions de l'amic Tocat, tan extraordinàries com la de ses arques patentades, perquè no tinc prou espai, però sí que us en faré cinc cèntims del sensacional descobriment que vingué a fer-me conèixer quan la visita de la qual us he parlat en començar.

En Boi Tocat va dir-me:

— No has llegit en el *Ciero* de fa alguns dies, un article parlant de la màxima velocitat que pot suportar el cos humà, fisiològicament considerat?

— Sí, — vaig respondre, — i recordo, per cert, que de totes les experiències fetes pels savis, se'n dedueix que la *nostra persona* no pot resistir una velocitat més enllà dels cinc cents quilòmetres per hora.

— Doncs demostraré que baden. Jo volaré a raó de mil quilòmetres per hora, i això sense cap *entrenament fisiològic* ni cap preparació especial.

— D'ençà que m'han posat de vigilant en aquest barri apartat, mai sé si em criden o és que es peguen un parell de bufetades.

— Què dius, ara? Tu faràs això?
— Si. Jo aniré de Barcelona a Sant Francisco de Califòrnia, prop de *dotze mil quilòmetres*, en menys de *deu hores*!

Vaig mirar fixament el pobre Boi, encomanant-lo interiorment al seu Sant Patró. L'home parlava amb una tal exaltació que, si jo no hagués sabut que era boig, hauria pensat que en aquell moment s'hi tornava.

— Així — vaig dir-li — tu has inventat un avió de condicions fins avui desconegudes?

— No; el que hi ha és que he trobat el truc.

— El truc?

— El truc, el truc, tal com ho sents. Es d'una simplicitat aclaparadora. Es l'ou de Colomb, però calia trobar-ho.

— I tu ho has trobat?

— Jo, tot sol.

— Doncs noi, et felicito. (Quina llàstima fa, pobret!)

— A tu ja t'ho explicaré perquè sé que no em faràs traïció.

— Seré una *necrópolis*.

— Doncs veuràs si és fàcil. Tu deus recordar que Barcelona i Sant Francisco de Califòrnia es troben a la mateixa latitud.

— Si, uns 36 graus, si fa o no fa. (Sóc ex-sobresalient de Geografia.)

— També saps perfectament que la terra dona un tomb complet sobre el seu *eje* cada vint-i-quatre hores.

— Si. Això ho sap tothom!...

— Doncs, ja està.

— Ah, si?

— Si, home.

— Doncs jo no ho entenc (ni ganes).

— Espera't. Jo m'aixecaré amb un avió qualsevol aquí a Barcelona, a les sis del matí. Pujaré dos o tres mil metres fins a perdre'm de *vista*.

— (Em sembla que això et perdrà.)

— I un cop a dalt, aniré voltant tranquilament, fumant cigarretes i procurant tant sols no perdre el *paralelo*.

— Tant t'interessa aquella barriada?

— No, home; no parlo del carrer del Marquès del Duero, sinó de la latitud. Mentre jo seré a dalt, la terra anirà fent el seu camí, o sigui la seva volta...

— (Ai, pobret! Que n'està de mal!)

— Els pobles, les muntanyes i les mars aniran passant per sota el meu aparell... Cap a mitja tarda *veuré venir* Sant Francisco de Califòrnia, i aleshores baixaré i... aquí sóc perquè he vingut.

— ...?

— Què et sembla? No és magnífic això?

— Extraordinari, noi, extraordinari. (Donem-li per la banda, que no s'enrabiés.)

— Quina cara faran els *savis fisiològics* quan sabran que en Boi Tocat ha volat a una velocitat de 1.000 quilòmetres per hora!... Perquè, és clar, com que ells no sabran el truc, hauran de rendir-se a l'evidència, i l'evidència serà que, deu hores després d'emprendre el vol a Barcelona seré a Sant Francisco de Califòrnia, tan bo i tan fresc.

— ...!

— Què me'n dius?

Aquí vaig veure el cel obert, i aixecant-me d'una revolada, vaig fer:

— Saps què et dic? Que no perdis temps, que això et farà immortal i tot, i que cuitis per tal que ningú et guanyi per mà.

I empenyent-lo cap a la porta, vaig desempellegar-me'n amb quatre compliments.

Però ara penso que potser hauria obrat més assenyadament acompanyant-lo al manicomi a 1.000 quilòmetres per hora.

PERE PEM

Del meu calendari

— No fumis, el fumar escurça la vida.

— Si tinc setanta anys i en fa cinquanta que fumo!

— Però si no haguessis fumat mai potser ja en tindries vuitanta.

—

— La nostra vila és bella, magnífica, ideal pels estiuejants. Sols li falta el mar per ésser la regina dels llocs de vacances.

— Es gaire lluny el mar?

— Cinquanta quilòmetres.

— Doncs poseu una canonada d'aquí a la platja, i si sap vostè xuclar tan bé com sap inflar, aviat el mar serà aquí amb vaixells i tot.

—

— En Jaumet, és tan xerraire que crec que el devien vacunar amb una agulla de gramofó.

—

Mestre (a un deixeble que fa estona va ensumant): — Ribelles, no tens un mocador?

Ribelles (al company): — Bonet,

tens un mocador pel senyor mestre, que el demana?

—

— Vaig demanar feina al senyor Pere i es va riure de mi.

— No en facis cas, riu de les coses més tontes.

—

— Aquest cavall està molt flac. Per què no l'engreixes?

— Això li faltaria! Prou feina té a moure la poca carn que porta ara, què faria si pesés més?

—

Un individu, acusat de robar un rellotge, el tribunal va jutjar-lo innocent. El jutge li ho comunicà en els següents termes:

— Acusat, resteu absolt.

— Com diu? — demanà aquest, que no capia els termes forenses.

— Que resteu absolt.

— Què vol dir, que haig de tornar el rellotge?...

P. E. P.

PRIMERES COMUNIONS

RECORDATORIS Gran assortiment, des de 2'50 ptes. cent.

RECORDATORI AUTOGRAF, ULTIMA NOVEL·LA

DEVOCIONARIS En blanc, des de 1'50 ptes., i en color, des de 1 pta. Models amb daurats a mà a diferents preus.

PRESENTS Objectes de totes classes des dels més econòmics als de major luxe.

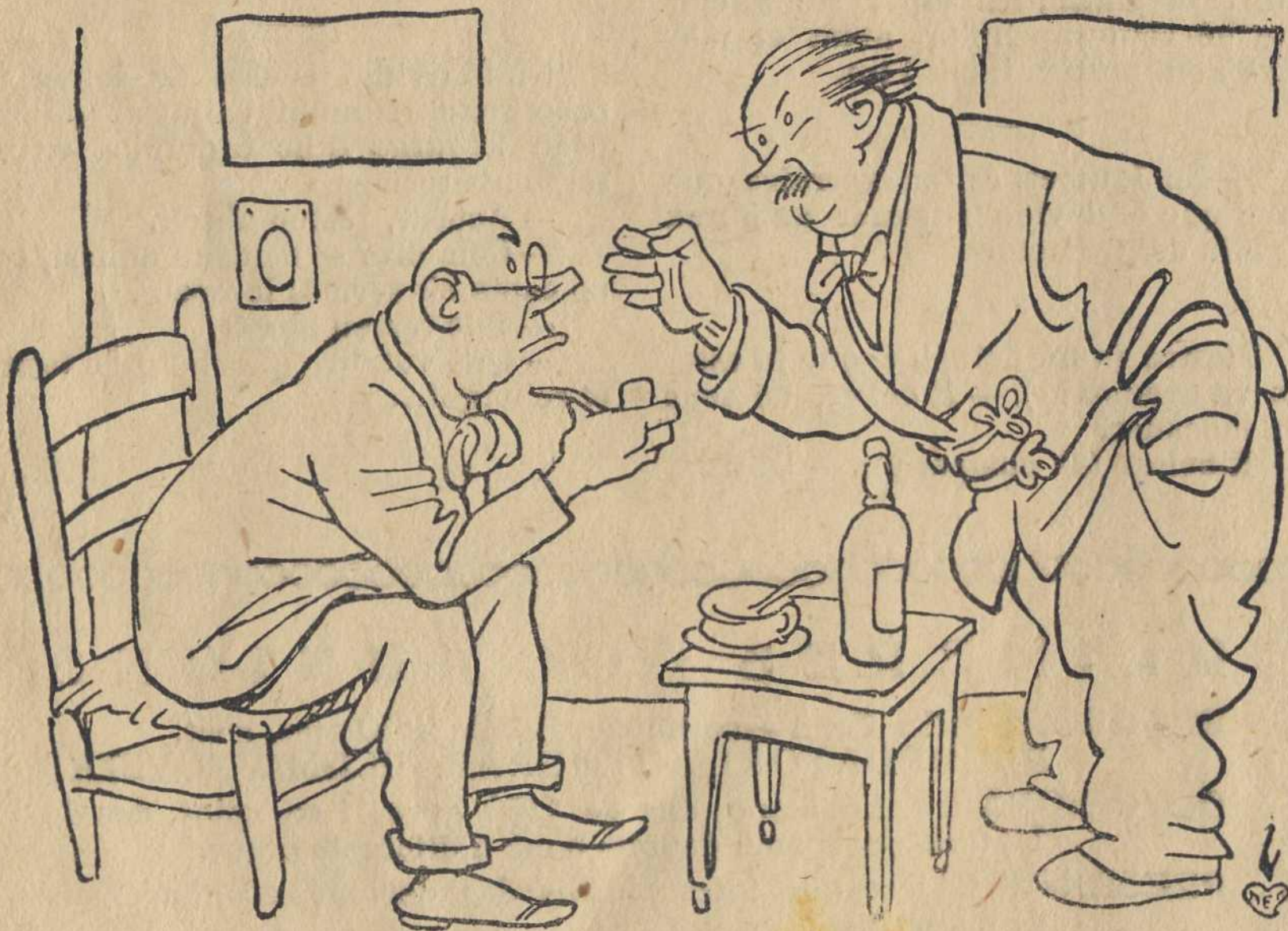
LLIBRERIA SUBIRANA Portaferri, 14
BARCELONA

Com un somni!

Caigut sota les voltes de la plaça
com fulla que arrecona el vent dansaire
hi ha el cos ja mort i fred d'un vell captaire;
només té l'oració del vent que passa...

Son ànima que els dols tornaren lassa
tota gràcil i lleu se'n vola en l'aire
per l'amagat camí del cèlic flaire...
Ja veu a Déu! Ja els pares seus abraça,
que junts veié partir quan era infant!
al jai li apar que un somni el deslligava
i té com quan fou nin l'esguard brillant.
i explica aquell llarg temps que els enyorava
mes, ai! tot es veu xic del cel estant,
i els diu: — Aquesta nit jo somniava.

FRANCESC ARNET MILL

— La qüestió és saber encarrilar els fills. Així jo tenia el noi gran que era aficionat a les taules.

— I, l'ha fet còmic?

— No, fa de fuster.

PÀGINES VISCUDES

Les campanes

TAMPOC entres avui, Llorençó? — li va dir la Cinteta, més com una queixa que no com una pregunta.

Envermellint com aquell que no gosa confessar una falta, en Llorençó passà tot escorregut pel davant de casa la seva veïna, i respongué sense aturar-se:

— No puc, avui, tampoc.

I lleuger com ell sempre anava, aviat hagué passat el carrer, i desaparegué pel camí dels camps.

Cinteta es quedà tota decebuda, i, girant-se vers el seu germanet que maldava de cara als llibres, li va dir:

— Avui també t'hauràs d'aprendre la lliçó tot sol.

Una ombra de tristesa cobrí la cara del noiet i respongué.

— El mestre em tornarà a castigar.

Uns moments després, amb la cartera al coll, el germà de la Cinteta se n'anava a l'escola.

Ella es quedà vora el portal cosint o fent puntes, que era la seva feina amb la que ajudava bona cosa els seus pares.

Tot treballant, aquella tarda, no podia treure's del pensament la mateixa idea.

— Quin mal li devem haver fet a en Llorençó que hagi canviat d'aquesta manera? — pensava.

I per més que cerqués, no trobava motiu que pogués servir d'explicació a la incomprensible actitud que d'ençà d'uns quants dies observava en Llorençó.

Abans, cada migdia, en acabant de dinar, en Llorençó agafava els seus llibres d'estudi i compareixia a casa de la Cinteta: «Ja estàs a punt, Miquelet?» cridava, des de la porta.

Llavors el germà de la Cinteta sortia, i tots dos, en el banc de l'entrada, repassaven les lliçons que donava goig de veure'ls i sentir-los.

Això venia d'una vegada que la Cinteta, apesarada de veure que el seu germanet no «entrava» en les lliçons, i que cada dia el mestre l'havia de castigar entre les mofes dels altres, va demanar a en Llorençó si no el voldria ajudar a estudiar.

Per això era tan d'estranyar que, tot d'una, sense més ni més, en Llorençó, hagués deixat d'anar-hi sense avisar ni donar cap explicació.

Tan estrany ho trobava i tanta pena li feia a la Cinteta que resolgué esperar en Llorençó quan tornés a passar per preguntar-li-ho.

Encara no el va veure arribar, aquella mateixa tarda cap el tard, es va alçar de la seva cadireta, ben resolta a parlar-li, per bé que es sentia tota tremolosa:

— Llorençó — el cridà abans que ell no hagués passat. En Llorençó no tingué més remei que deturar-se.

Sense deixar-li temps de dir cap paraula, la Cinteta, continuà:

— Tu no saps l'angúnia que estic passant, Llorençó — li digué ella. — Tinc por que en Miquelet t'hagi desagradat o que jo, sense voler t'hagi ofès...

En Llorençó mirà a tots entorns, i es veia que li feia recança de dir el que inevitablement anava a confiar a la seva amigueta.

— Em promets de no dir-ne res a ningú, Cinteta?

— T'ho prometo — respongué ella sorpresa a més no poder.

La veu d'en Llorençó es va fer fosca, fosca que semblava que anava a extingir-se.

— Ja fa cinc dies que en comptes d'anar a estudi vaig al camp de les roquetes a treballar... No ho diguis a ningú, Cinteta. El pare i la mare no ho saben. Ells es pensen que vaig a escola i Déu sap el que passaria si el pare n'havia esment.

Cinteta se'l mirava cada cop més sorpresa, no comprenent per què en Llorençó havia d'anar a treballar al camp en comptes d'anar a estudi, i sobretot per què tenia tanta por que es sabés una cosa així que no semblava res que s'hagués de portar tan amagat.

En Llorençó estava llegint-li en els ulls el que ella pensava, però no gosava ésser més explícit. A l'últim, però, no tingué més remei que confessar-ho si no volia deixar la impressió que el que acabava de dir no era més que una excusa per disfressar alguna malesa inconfessable.

— El que et vaig a dir ho oblidaràs tot seguit, veritat, Cinteta? T'ho dic perquè creguis les meves paraules i també perquè si la mare o el pare preguntessin al teu germà si vaig a estudi cada dia, tu li diguis que respongui que sí.

Després d'això explicà. Un mati, molt d'hora encara, des de sa cambra, senti que els seus pares sostenien una viva discussió. Sense voler escoltar en Llorençó va haver de sentir que la seva mare es planyia amargament al seu marit. Era la tercera vegada que ell treia diners de la calaixera amb el pretext d'anar a comprar un sac de mongeta de llavor per sembrar al camp de les roquetes. Totes tres vegades, en Llorençó, el pare d'en Llorençó, havia tornat sense diners i sense el gra per la sembra.

— Sí, Cinteta, sí... — continuà en Llorençó avergonyit en el més íntim de la seva animeta bona i honrada.

— El pare juga, el pare s'ha tornat jugador! Ha pres el costum d'anar al poble, a la taverna en comptes del camp a treballar, i allí va cada dia amb l'excusa que vol fer negoci amb bestiar, fins que ja hem arribat al fons dels diners que la mare estalviava amb tant afany. Vaig sentir com ella li deia que si no podem sembrar les mongetes i, per tant, no podem fer la collita, així com si deixava la vinya abandonada, la nostra ruïna era segura.

Cinteta se l'escoltava amb una gran pietat.

— Pobre Llorençó! — exclamà comprenent ara el seu gest admirable.

Però ella no n'endevinava més que una part.

— El pare — continuà en Llorençó — es va posar a cridar i amenaçar tan

f

ort, que un moment vaig tenir por que acabaria per pegar a la mare. Ah, Cin-teta, si sabessis el que vaig sentir aci dins només que de pensar que una cosa així pogués ésser!

En el moment que e'l cridava més, quan jo ja estava a punt de saltar del llit per córrer a defensar la meva mare, vaig sentir que ella li deia: «No m'amenacis Llorenç, o sinó cridaré el noi!»

Després d'aquestes paraules hi va haver una quietud. Al cap d'uns instants vaig sentir la veu del pare que bramulava de baix en baix:

«Te'n guardaràs de dir-li res de tot el que passa a en Llorençó!»

Van seguir parlant baix, i al cap d'una estona vaig sentir que la mare li donava diners tot dient-li: «Per l'amor de Déu, Llorenç, pensa que hi va la nostra ruïna!»

A l'hora de dinar, el pare va dir a la mare que ja havia comprat la llavor i que aquella mateixa tarda aniria a treballar el camp.

Res d'això no havia estat cert. Com les altres tres vegades el pare d'en Llorençó s'havia jugat els diners, i ara hi afegia la mentida. En Llorençó ho va saber per un altre altercat que va sentir al cap de pocs dies.

Va ésser aleshores que es proposà fer el que estava fent. Cada dia, en comptes d'anar a estudi se n'anava a cavar el camp, sense dir res a ningú per por

que si el seu pare comprenia que ell estava assabentat de la seva mala vida, ho faria pagar a la seva mare.

L'empresa era d'una magnitud superior a les seves forces.

Com que no podia fer servir l'arada de casa seva perquè cada dia el seu pare se'n portava el cavall per anar al poble, en Llorençó s'hagué de valdre d'anar a demanar a una casa de pagès propera del camp de les roquetes si li volien deixar la seva arada pretextant que el seu cavall estava malalt, i es proposava així mateix anar a cal graner a demanar la llavor de part del seu pare que ja la passarien a pagar.

Després d'explicar tot això a la Cinteta li semblà que aquell pes que tenia al cor ja no l'afeixugava tant.

Ella es sentia tan pregonament commoguda que no sabia com dir-li la seva admiració.

— Vols que digui al meu germà que et vingui a ajudar?

En Llorençó no ho acceptà.

— No li diguis res ni a ell ni a ningú — li demanà solament.

* * *

Quan ja tenia més de mig camp llaurat, un dia, en arribant a casa l'hora de dinar, cansat i suat com sempre, el seu pare el va rebre amb una mala mirada:

— D'on vénis? — li preguntà molt sec.

En Llorençó no pogué dominar la seva torbació i es quedà silenciós, mirant a terra.

— Et pregunto d'on vénis de fer mal? — cridà el seu pare, agafant-lo pel braç d'una revolada.

Aquesta pregunta donà a entendre a en Llorençó que el seu pare ignorava el que preguntava.

— I, deixa'l estar, home, que l'esveres — intercedí la mare.

— Què vols dir tu, amb que l'esvero — es girà malagradós vers la seva dona. — Més valdria que vigilessis el noi en comptes de mirar si jo faig o deixo de fer!

— El noi no és capaç de fer res de mal — defensà la mare.

El pare esclatà en una riallada feridora.

— Pregunta-ho al mestre, que m'ha deturat per dir-me que el noi només fa que campanes!

— Això és veritat, fill meu? — li preguntà la seva mare plena d'angoixa.

En Llorençó esclatà en plors. La seva mare anava per aconsolar-lo, però l'home baladrejà furiós:

— Au al carrer, perdut.

— Ha de dinar — demanà la mare.

— Que vagi a dinar allí on va a perdre el temps!

En Llorençó sortí al carrer, desolat. Fadigat, afamat, anà a seure a un piló de la carretera, des d'on es veia a casa seva. El cor se li esqueixava i per esforços que feia no podia contenir les llàgrimes.

Ja s'ho podia pensar! En aquell moment es donava compte en Llorençó de les poques precaucions que havia pres. Si ell hagués confiat al mestre els seus propòsits... Però, la vergonya, el mal que el cor li feia de tenir de descobrir la trista flaqueja del seu pare el deturà, com ara el deturava.

Ja que no havia de dinar, pensà que seria millor aprofitar el temps. Estava

cansat, però fent un esforç de voluntat es va alçar per tornar al camp. Com més aviat en sortiria més aviat quedaria tranquil.

En aquell mateix moment, la seva mare acabava de sortir a la porta. En veure'l marxar carretera amunt, pel seu cor de mare hi travessà una sospita.

I si, trastornat, fugís?

Cridà el seu home i li demanà amb les llàgrimes als ulls que anés a cercar-lo.

— El que vaig a fer és seguir-lo. Vull saber on és que va a fer mal.

Una hora més tard, pare i fill compareixien a casa altra vegada.

La mare d'en Llorençó, en veure la cara del seu marit comprengué que una impressió molt profunda havia sotragat la seva ànima.

Tot va ésser entrar com veure que el seu home es posava de genolls a terra i abraçant el seu noi es posava a besar-lo tot sanglotant com un desventurat:

— Perdó, fill meu! — exclamava.

En el camp li havia fet dir tot. Mentre l'infant explicà, després de resistir-s'hi, com se n'havia assabentat, i quins eren els seus propòsits, l'home experimentà aquella burxada de vergonya i indignació que de vegades fa esclatar els culpables, fent-los cometre les pitjors injustícies.

D'una revolada havia engrapat la mà del seu fill, per fer-lo seguir fins a casa seva. Pel camí, la seva vergonya va guanyar la indignació, i els bons sentiments que no eren encara totalment esvaïts en el cor d'aquell home van esclatar en aquella allau de llàgrimes de penediment amb què ruixà, ple d'amor i admiració, la cara radiant de joia del seu fill.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

BIBLIOTECA "GENTIL"
Cardenal Casañas, 4 — BARCELONA

CADA PRIMER DE
MES UNA NOVEL·LA

Està constituint un dels més grans èxits de la Biblioteca Gentil la preciosa novel·la d'en Josep M.ª Folch i Torres.

LES HORES QUE TORNEN

S'anuncia pel dia primer de juny la nova novel·la del mateix autor

P E R D Ó

coberta i il·lustracions per Albert i Junceda.

Preu: UNA PESSETA en totes les llibreries i quioscs de Catalunya

Les coses belles tenen en llur forma l'expressió del que són.

Un paraigües que sembla un bastó és lleig, perquè un paraigües ha de semblar un paraigües.

Un tinter que sembli una flor és lleig, i és cursi per la mateixa raó.

Un encenedor que sembli una sabata és, demés de lleig, cosa de mal gust i *tonto*.

Cada cosa pot i deu tenir la forma expressiva del que és, i com més l'artista o l'artífex sap donar-li aquesta forma expressiva, més bella és la cosa.

Exemples:

Una campana. No trobeu bella i elegant la forma d'una campana? Amb la apariència del metall de què està feta ens parla del so que fa així que és tocada amb el batall; amb la seva forma còncavo-cònica ens parla del ressò que sosté i perllonga en degradació el so primitiu; amb el seu galbe de línies ondulants i inflexives ens parla de la seva aptitud per a giravoltar en el clàssic *vol de campana*, tan elegant en els finestrals d'un campanar.

Un canot automòbil: Totes les formes d'embarcacions són expressives per excel·lència; per això són tan bells

els vaixells de vapor, els de vela, els bots, els balandres, els esquifs i les gòndoles; però els canots automòbils són el desideràtum de l'expressió. La velocitat, la resistència, la flotació, de tot això ens parla amb gran eloqüència el canot automòbil amb les seves línies afinades, la seva proa coberta, les seves superfícies dels flancs esventades. Com hi ha món que el canot és una bella cosa!

Una casa de pagès: La porta gran, les finestres petites, les vessants de la teulada, la barbacana, el pedris, les corts, la pallissa, el porxo, el celler, el forn... Cada una d'aqueixes dependències i cada un d'aquests elements és ben expressiu de la seva naturalesa i de la seva servitud. Per això les cases de pagès són les cases més boniques que trobem en mig dels camps i per les muntanyes.

Oh, la majoria de les cases dels senyors com són lletges en mig del paisatge!

Aneu's-hi fixant en ço que us dic, i veureu com és veritat que són més boniques les coses com més diuen en ses formes i colors el que són i el per què serveixen.

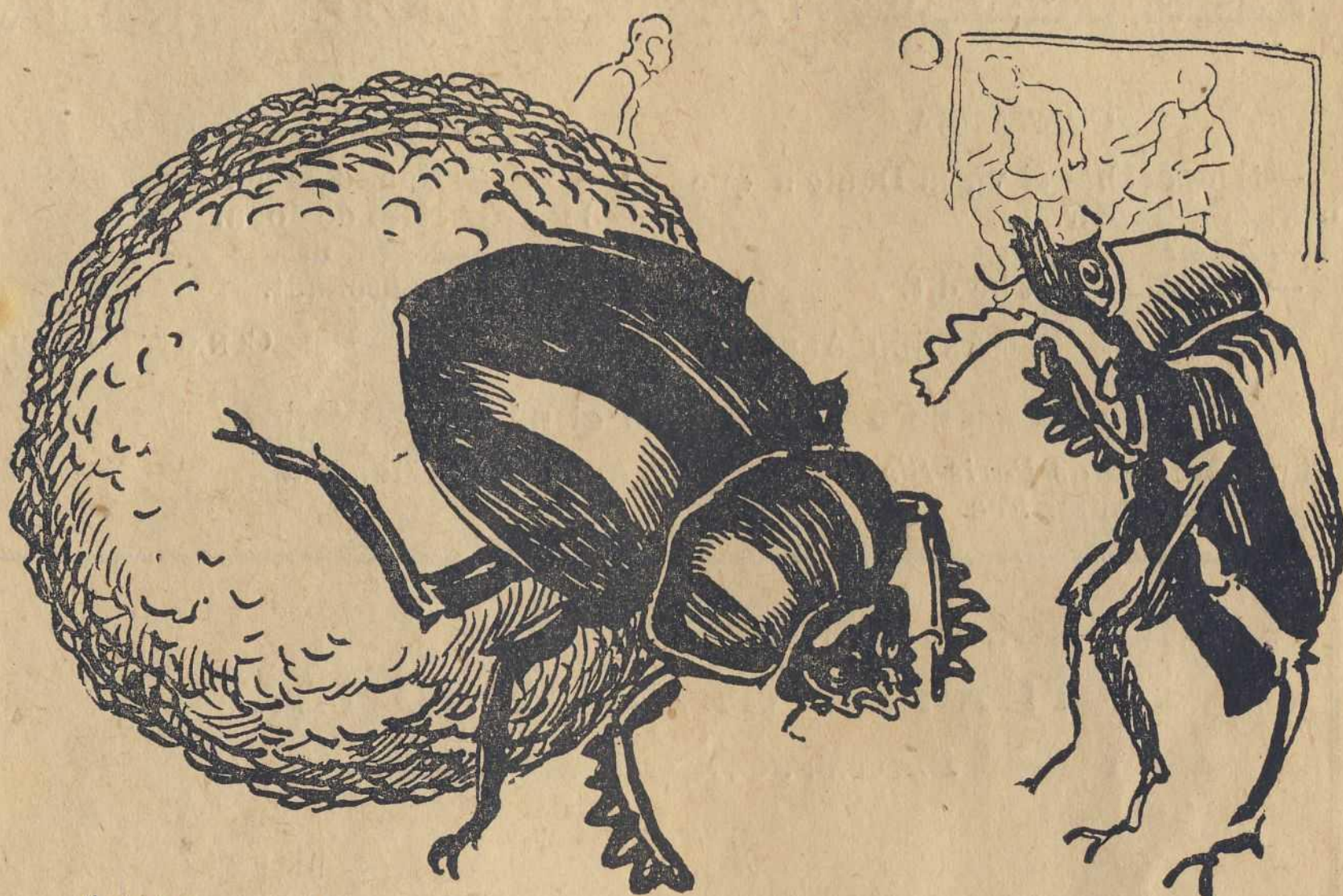
T. U. B.

Per les notícies *ca* hi ha de l'Exposició del Ca, *ca* abans de gaire es farà,

sembla *ca* resultarà del bo i milloret *ca* hi ha. Renoi, *ca* m'agradarà!

NYIC

L'AVERIAS

L'un escarbat: No sé pas què hi troben amb això del futbol, total fer córrer una pilota buida! haurien de fer-ne córrer una de doble grossa i plena com la nostra, ja veuríem si hi donarien gaires puntades de peu.

L'altre: Oh, i sobretot rebotre-la amb el cap! fóra bo de veure què succeiria.

M A R E S ! . . .

Voleu que el vostre fillet sigui ben robust? Preneu abans que e'l vingui al món un pot de

CREMA LÁCTEA ROMEU

Reforçarà poderosament el vostre organisme i el del vostre fillet

Voleu que l'infant es pugui alimentar força de llet rica i abundant? Preneu durant la lactància, la famosa

CREMA LÁCTEA ROMEU

De venda: Casa SEGALA i a totes les farmàcies i drogueries.

que compta amb la garantia de 40 anys d'èxits.

ENDEVINA ENDEVINETA

CONVERSA

- S'ha acabat el vi, la Daniela que
el vagi a buscar. 1234
— A on? 843
— Al poble que t'he dit. 42
1

ANTONI ALEMANY

LOGOGRIF NUMERIC

- Nom d'home.
— Nom de dona.
— Negatiu.
— Consonant.

CUNXITA GARCIA

Solucions a l'insertat en el número anterior

Al rombe: *P-Nas-París-Sis.S.*
A la endevinalla: *Foc.*

Al logogrif: *Manresa.*

ESPECTACLES PER A INFANTS

TEATRE CATALA ROMEA

Direcció: JOAQUIM MONTERO

Dijous i diumenges, els més grans èxits dels Espectacles per a infants.
Representacions extraordinàries de les aplaudides obres d'en Josep M.^a
Folch i Torres

LA VENTAFOCS

CAMINA QUE CAMINARAS

UNA VEGADA ERA UN PASTOR...

L'ANELL MERAVELLOS

Consulteu cartells i diaris.

Preus de subscripció Patufet i Virolet:

	<u>Ptes.</u>		<u>Ptes.</u>
En Patufet, Barcelona un any.	7'50	En Patufet i Virolet, províncies	
» províncies » .	8'—	un any	13'—
» Virolet, Barcelona		Virolet, Barcelona un any . .	5'50
un any	12'50	Virolet, províncies	6'—

P A R E S !

Resolgueu el problema del demà dels vostres fills subscrivint una pòlissa del segur

El porvenir de los hijos

Capital social: 1,500.000 ptes. Capital desemborsat: 1,046.000 ptes.

<i>Número de pòlisses emeses fins el 31 de desembre de 1925</i>	<i>2.003</i>
<i>Capitals assegurats fins el 31 de desembre de 1925.</i>	<i>14.665.750 ptes.</i>
<i>Primes cobrades fins el 31 de desembre de 1925.</i>	<i>249.139,35 "</i>

per quan es casin o prenguin estat religiós.

És el millor obsequi que pot vostè fer i la demostració d'estimació més gran.

Tarifes especials per nenes amb devolució de primes pagades si no arriben a casar-se.

Demani detalls i fascicles que li seran enviats gratuïtament sense cap compromís omplint i enviant el següent Butlletí (es pot franquejar com imprès amb un segell de cinc cèntims i el sobre obert).

M I Q U E L R I U

(Representant de la província de Barcelona i agent especial a tot Catalunya.)

El porvenir de los hijos

Carrer Fontanella, 9, 1.^r 1.ª - BARCELONA

Agrairé faci la mercè d'enviar-me detalls i fascicles d'aquesta societat completament gratuïts i sense cap compromís a

NOM: _____

ADREÇA: _____

